

Α — Δὲν τὸ συζητάω κάν.
Β — Λάθος.
Α — (Συμφιλιωτικός). Μιά καὶ κατόλαδσα, σὰς συγχωρῶ.
Β — Ὡστε ἔτσι λοιπόν, σκέφτεστε ὅτι εἴ-

στε ἄτιμος
Α — Βεβαίωτατα! Καὶ λίγο νὰ τὸ λές.
(Σκύβει ἐμπιστευτικά στὸ αὐτὸ τοῦ Β). Εἶμαι ἕνας κανάγιας.

Β — Κουταμάρες.
Α — Ἕνας εἰδεχθῆς ἀκόλαστος.

Β — Καθόλου.

Α — Ἕνα γουρουνί!

Β — Δὲν εἶναι ἀλήθεια. Εἴστε ὁ πιὸ τίμιος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

Α — Ἀκριδῶς τὸ ἀντίθετο!

Β — Μία ἀκεραία προσωπικότητα.

Α — Ὅχι! Λόγω τιμῆς!

Β — Κοιτάξτε, πῶς θέλετε νὰ εἰστε ἄτιμος, ἐφ' ὅσον σκέφτεστε...

Α — Δὲν πρόκειται νὰ ξαναρχίστε, ἔ;

Β — Μὲ τὴν ἴδια ἀκριδῶς ἀρχή, ὅταν σκέφτεστε ὅτι εἰστε τίμιος κτλ. κτλ. Πάει καὶ μὲ τίς δύο ἔννοιες.

Α — ὦ! Ἄρκετά.

Β — Σκέφτεστε ὅτι εἰστε ἄτιμος, δὲν μπορεῖ λοιπόν νὰ σὰς ἔχω χτυπήσει γι' αὐτό, οὐτὴν ἀκόμα ἐξαιτίας τῆς τιμιότητάς σας, γιὰ τὸν ἴδιο λόγο. Ὅχι, ἀγαπητέ μου, εἰστε ἐντελῶς γελοῖος μὲ τὴ μανία σας νὰ ἀναζητᾶτε τίς αἰτίες. (Παύση).

Α — (Ἰκετευτικά) Λοιπόν, ὄχι;

Β — (Σταθερά) Ὅχι.

Α — (Χαμένα) Καὶ τί πρέπει νὰ κάνω;

Β — Ἀρχίζω νὰ σκέπτομαι πῶς δὲν σὰς χτύπησα καθόλου.

Α — (Ἀγανακτισμένος) Πῶς;

Β — Τὸ πρόβλημα εἶναι νὰ ξέρεις ὅχι ποιὸς χτύπησε, ἀλλὰ ποιὸς τίς ἔφαγε. Γιὰ νὰ συνέβῃ ἡ πράξη πρέπει νὰ ὑπάρχουν δύο πρόσωπα, αὐτὸς ποὺ χτυπάει καὶ αὐτὸς ποὺ τίς τρώει. Ὅποτε, ἀρχίζω νὰ σκέπτομαι ὅτι δὲν ὑπάρχετε.

Α — Πράγματι!

Β — Πῶς τὸ ξέρετε;

Α — (Δισταχτικός) Σκέπτομαι...

Β — Ἰδού. Σκέφτεστε ὅτι ὑπάρχετε. Οἱ ὑποθέσεις μου ἐπαληθεύουν, ἀλίμονο. Βλέπετε ποὺ θέλω νὰ φτάσω;

Α — (Ἐσπευσμένα) Ὅχι, ὄχι, δὲν σκέφτομαι τίποτε, ἀστειεύομαι.

Β — Λοιπὸν τώρα θὰ θέλατε νὰ μὲ κάνετε νὰ πιστέψω ὅτι ὑπάρχετε καὶ ὅτι δὲν σκέφτεστε; Καὶ ἐλπίζετε νὰ τὰ καταφέρετε; Γιὰ ποιὸν μὲ περνάτε;

Α — (Ξετρελαμένος) Σκφτομαι ὅτι ὑπάρχω!... Ὅχι, ὄχι, δὲν εἶν' ἔτσι.. Σκέφτομαι, ἄρα ὑπάρχω!... Ἀσχημο καὶ αὐτό. Περιμένετε, ἄ! (Θριαμβευτικά) Εἶμαι ὅτι σκέφτομαι (Παύση. Ἀέβαια). Δὲν εἶναι οὔτε κι ἔτσι;

Β — Ἀρλούμπες. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὁλοφάνερη: ἀπλούστατα, βλακωδέστατα, ἀεμπιστικά

καὶ ἀθεράπευτα σκέφτεστε ὅτι ὑπάρχετε. Κι αὐτὸ γι' αὐτὸ... (σηκώνεται).

Α — (Χαμηλόφωνα) Κρίμα.

Β — Δὲν ὑπάρχετε.

Α — Μά... αὐτὸ ποὺ συνέβῃ ἀνάμεσά μας;

Β — Ἦταν ἕνα σφάλμα.

Α — Ὅλα;

Β — Ἀλίμονο, ὅλα. Ἀπ' τὴν ἀρχή. Δὲ σὰς ἐχτύπησα.

— Μὴ μ' ἀφήνετε μόνο. Δὲ μπορεῖτε νὰ μ' ἀφήνετε μόνο!

Β — Ἀντίο (Κατευθύνεται στὴν ἐξοδο).

Α — Περιμένετε! (Ὁ Β σταματᾷ, γυρίζει, περιμένει). Κι ἄν... Ἄν προσπαθούσαμε ἀκόμα μιὰ φορά; (Παύση).

Β — Ὅχι. Δὲν θὰ ὠφελῶστε σὲ τίποτε. (Βγαίνει).

Α — Στέκεται ἕνα λεπτὸ ἀκίνητος μὲ τὸ πρόσωπο στὰ χέρια, μετὰ χαμηλώνει τὰ χέρια καὶ σηκώνει τὸ κεφάλι. Παραπονηίρικά) Δὲ μ' ἀγαπάει.

ΑΥΛΑΙΑ

Μετάφρ. ἀπ' τὰ γαλλικά

Κώστας Σπαρτινὸς

ΠΑΤΡΙΝΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ

ΕΠΙΛΟΓΟΙ

I

Φθινόπωρο!

Ἦρθε κιόλας τὸ φθινόπωρο!

Ἄλλα γι' αὐτὸ νὰ θλίβουμαι
γιὰ ἕναν αἰῶνο ἀνοιξιῆτικο ἥλιο,
ἀφοῦ ἡ ὑπαρξή μου
ἀνεβασμένη στὰ ξεφτίδια τῶν νεφῶν
κατευθύνεται πρὸς τὰ οὐράνια δώματα,
ἐκεῖ ποὺ αἰῶνια θάλλει τὸ θεῖο φῶς!

II

Ἕνα ὄν,

μὲ τσακισμένες φιλοδοξίες,

μὲ γλυκεῖες τρέλες,

μὲ τερατώδεις ἔρωτες.

Παντοῦ ὅμως καὶ πάντα βρυκόλακας

μὲ κάθε μορφῇ,

μὲ κάθε τρόπο.

Κι' ἐνσάρκωση τοῦτο τοῦ ὄντος: Ἐγώ!

III

Εἶμαι πιὰ ὥριμος γιὰ τὸ θάνατο,
μὰ ἡ τρέλλα μου μὲ ὀδηγεῖ
μέσα ἀπὸ ἕνα πολὺ ἐπικίνδυνον δρόμο
γιὰ τίς ἀνήδονες ἡδονές τοῦ κόσμου τοῦτοῦ!
Λυπήσου με, Κύριε,
καὶ δόσμου πίσω τὰ λογικά μου!

Βασ. Καθάρειος